

Projekt

druk nr

**UCHWAŁA NR
RADY MIEJSKIEJ RUMI**

z dnia 2024 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Burmistrza Miasta Rumi

Na podstawie art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 572), w związku z § 1 ust. 1 i § 4 ust. 1 pkt 1 Regulaminu Komisji Skarg, Wniosków i Petycji, stanowiącego załącznik Nr 11 do Statutu Miasta Rumi - Załącznik do Uchwały Nr VIII/115/2019 Rady Miejskiej Rumi z dnia 24 czerwca 2019 roku w sprawie uchwalenia Statutu Miasta Rumi (Dziennik Urzędowy Województwa Pomorskiego z 2019 roku poz. 3439), Rada Miejska Rumi uchwała, co następuje:

§ 1. Rada Miejska Rumi, po rozpatrzeniu skargi Pani M.P. z dnia 2 marca 2024 roku (data wpływu do Urzędu Miasta Rumi 10 czerwca 2024 roku) na działalność Burmistrza Miasta Rumi złożonej do Ministerstwa Sprawiedliwości, a następnie przekazanej pismem z dnia 17 maja 2024 roku do Przewodniczącego Rady Miejskiej Rumi w celu jej rozpatrzenia przez Radę Miejską Rumi, postanawia uznać skargę za bezzasadną.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miejskiej Rumi, zobowiązując Przewodniczącego Rady do powiadomienia Skarżącej o sposobie załatwienia skargi.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Rady Miejskiej Rumi

Krzysztof Woźniak

RADCA PRAWNY

Daniel Pałasz
GD/GD/3040

Uzasadnienie

Dnia 2 marca 2024 roku, Skarżąca złożyła pismo do Ministerstwa Sprawiedliwości stanowiące skargę na działalność Burmistrza Miasta Rumi.

Na podstawie obowiązujących przepisów, skargę na działalność Burmistrza rozpatruje Rada Gminy.

Wniesiona skarga była przedmiotem prac Komisji Skarg, Wniosków i Petycji Rady Miejskiej Rumi. Wyjaśnień w sprawie udzielali pracownicy Urzędu Miasta Rumi, SIM Rumia, Radca Prawny oraz Zastępcy Burmistrza Miasta.

Zgodnie z treścią artykułu 227 Ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku - Kodeks postępowania administracyjnego, Przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw.

Skarżąca wskazała w przedmiotowym piśmie swoje dane w postaci imienia i nazwiska oraz adresu fizycznego do kontaktu.

W toku prac, Komisja ustaliła:

Pani M.P. w piśmie z dnia 2 marca 2024 roku skierowanym do Ministerstwa Sprawiedliwości podnosi zarzut pozbawienia Jej posiadanego lokalu komunalnego przez Burmistrza Miasta Rumi, który został Jej przyznany przed laty.

Pani M.P. zameldowała w mieszkaniu komunalnym swojego syna, na którego wpływało dużo skarg dot. zakłócania porządku domowego. Pani M.P. mogła wymeldować syna, gdy otrzymywała informację o łamaniu przez niego prawa i wszelkich zasad współzycia sąsiedzkiego, ale tego nie zrobiła.

W związku z powyższym Gmina, dbając o pozostałych mieszkańców/lokatorów, została zobligowana do rozwiązania powyższego problemu. Gmina Miejska Rumia podjęła działania w zgodności z obowiązującym prawem.

Dnia 27 listopada 2023 roku został złożony pozew o eksmisję przeciwko Pani M. P. i Pana A. P. z powodu naruszenia stosunków sąsiedzkich tj. art 11 ust 2 pkt 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o Ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (t.j. Dz. U. 2023 r., poz. 725): „nie później niż na miesiąc naprzód, na koniec miesiąca kalendarzowego, właściciel może wypowiedzieć stosunek prawny, jeżeli lokator pomimo pisemnego upomnienia nadal używa lokalu w sposób sprzeczny z umową lub niezgodnie z jego przeznaczeniem lub zaniedbuje obowiązki, dopuszczając do powstania szkód, lub niszczy urządzenia przeznaczone do wspólnego korzystania przez mieszkańców albo wykracza w sposób rażący lub uporczywy przeciwko porządkowi domowemu, czyniąc uciążliwym korzystanie z innych lokali”.

W myśl tego przepisu, właściciel lokalu tj. Gmina nie może żądać eksmisji tylko samego domownika. Eksmisji samego domownika może żądać przed sądem Pani M.P., a z niezrozumiałych dla Gminy powodów tego nie czyni.

Podstawę wypowiedzenia może stanowić również zachowanie domowników (tak teza 18 Komentarza do ustawy o ochronie praw lokatorów pod red. Osajda/ SIP Legalis 2023 r.). Odpowiedzialność najemcy za domownika wynika zwykle z tolerowania przez niego niewłaściwego zachowania się domownika. Aktualność zachowuje uchwała 7 Sędziów Sądu Najwyższego mająca moc zasady prawnej z dnia 6 kwietnia 1970 roku wskazująca, iż wynajmujący może żądać rozwiązania stosunku najmu i opróżnienia lokalu mieszkalnego przez najemcę, także z tej przyczyny, że domownik najemcy zachowuje się w sposób sprzeczny z obowiązkami określonymi w/w ustawą (tak: Uchwała 7 Sędziów Sądu Najwyższego mająca moc zasady prawnej z dnia 6 kwietnia 1970 r., sygn. akt III CZP 61/69).

Rażąco naganne postępowanie ma miejsce zwłaszcza wtedy, gdy stałe nadużywanie przez domownika alkoholu, wywoływanie awantur i dopuszczanie się aktów przemocy stanowi zagrożenie dla życia, zdrowia lub spokoju pozostałych mieszkańców budynku (por. Uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 1978 r., sygn. akt III CZP 30/77).

Skarżącej w żadnym przypadku nie grozi bezdomność, ponieważ Sąd ze względu na jej wiek wyznaczy Gminie obowiązek zapewnienia mieszkania socjalnego wyłącznie Pani M.P. Ponadto, zarzut, że Urząd sugeruje, aby Pani M.P. wzięła kredyt hipoteczny jest nieprawdziwy.

Komisja ponownie podkreśla, że Gmina, dbając o pozostałych mieszkańców/lokatorów, została zobligowana do rozwiązania powyższego problemu zgodnie z obowiązującym prawem.

W tej chwili Gmina Miejska Rumia oczekuje na rozstrzygnięcie w/w sprawy przez Sąd Rejonowy w Wejherowie.

Pani M. P. nie została pozbawiona posiadania lokalu. Cały czas ten lokal jest w jej dyspozycji, choć nie posiada tytułu prawnego do jego użytkowania (umowa wypowiedziana z w/w przyczyny).

Wobec powyższego, zasadne jest podjęcie niniejszej uchwały.

Projekt uchwały przedkłada Komisja Skarg, Wniosków i Petycji.